

Arrest

nr. 235 431 van 21 april 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 13 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 juli 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 juli 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 september 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 oktober 2018, op 30 november 2018 en op 8 februari 2019.

1.3. Op 10 april 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 11 april 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Libanese nationaliteit te bezitten. U bent een sjiiitische moslim van religie. U bent geboren op 20 juni 1985 in het dorp Marqaba te Marj Ayoun in het zuiden van Libanon. U woonde vanaf uw geboorte tot 2008 in Salim Salam te Beirut. In het weekend en tijdens de feestdagen ging u wel vaak naar Marj Ayoun (geboortedorp). U studeerde computerwetenschappen aan de hogeschool Ibbn Sinna, waarna u aan een studie 'grafisch design' begon aan de universiteit al Arabia. U maakte uw studie niet af en vertrok in 2008 naar Dubai om te werken. U bleef daar tot en met juni / juli 2012, waarna u besloot om uw arbeidscontract op te zeggen en terug te keren naar Libanon omwille van uw moeder haar verslechterde gezondheidstoestand.

Minder dan een maand na uw terugkeer naar Libanon kwam u in de problemen tijdens een bezoek aan Marj Ayoun. U werd op klaarlichte dag op heterdaad betrap toen u seks had met een dorpsbewoner genaamd H.(...) O.(...). Jullie bevonden zich in een veld in de buurt van het dorp toen jullie door gemaskerde en gewapende mannen werden aangevallen en opgepakt. Vervolgens werden jullie geblinddoekt, geslagen en gedurende verschillende uren apart vastgehouden op een onbekende plaats. Men liet u verstaan dat u een religieuze grens had overschreden en men vroeg u om zich bij hen aan te sluiten om verdere problemen te vermijden. U wou hier echter niet op ingaan. U zat urenlang vastgebonden waarna u uzelf kon bevrijden en de regio kon ontvluchten. U ging onmiddellijk naar Beirut. Vervolgens reisde u op illegale wijze via Turkije naar Duitsland. Daar diende u op 1 augustus 2012 een verzoek om internationale bescherming in. Na uw aankomst in Duitsland nam u contact op met H.(...) S.(...), een jeugdvriend met connecties bij Hezbollah, om een oplossing te vinden voor uw probleem. Uw vriend liet u op een gegeven moment weten dat u veilig kon terugkeren naar Libanon. U heeft de uitkomst van uw verzoek om internationale bescherming niet afgewacht en u keerde, met behulp van de Duitse asielinstanties, terug naar Libanon. Dit was ergens in juni/juli 2013. Niet veel later leerde u via Grindr uw huidige partner A.(...) S.(...) (O.V. X) – toen nog A.(...) S.(...) – kennen.

In december 2013 ging u met A.(...) naar 'Posh Club' – een LGTB club – in Beirut. Na het avondje stappen belde A.(...) naar F.(...), zijn buurman en tevens taxichauffeur, om jullie naar jullie hotel te voeren. Jullie waren beiden erg aangeschoten en u verloor zonder het zelf te merken uw gsm in de taxi. F.(...) vond uw gsm terug in zijn taxi en bezorgde hem vervolgens aan de moeder van A.(...), S.(...) M.(...) (O.V.X) . M.(...) S.(...), de broer van A.(...), kreeg uw gsm in handen en aangezien u geen wachtwoord had ingesteld op uw gsm kon hij de inhoud ervan bezichtigen. Op uw gsm stonden verschillende seksueel getinte foto's en filmpjes van u en A.(...). M.(...) reageerde woedend en sloeg verschillende zaken kort en klein. M.(...) S.(...) bedreigde u en A.(...) met de dood omwille van jullie seksuele geaardheid. A.(...) werd opgebeld door zijn moeder, die als enige op de hoogte was van zijn seksuele geaardheid, en zij bracht jullie op de hoogte van de gebeurtenissen en liet jullie weten dat jullie niet naar huis mochten komen. Vervolgens besloten jullie om onder te duiken bij D.(...), een vriend van A.(...), in het oostelijk deel van Beirut. Daar bleven jullie een paar dagen en in die tijd werd alles in gereedheid gebracht voor A.(...) zijn vertrek uit Libanon. A.(...) was op dat moment reeds in het bezit van een paspoort en een Schengenvizum aangezien hij van plan was om deel te nemen aan een 'gaypride' in Spanje. U bracht A.(...) eind december 2013 naar de luchthaven van Beirut. U keerde vervolgens kortstondig terug naar huis om uw spullen te pakken en uw moeder summier in te lichten over de gebeurtenissen. Daarna verbleef u steeds op verschillende plaatsen o.a. op hotel, bij vrienden of u huurde een appartement. U vroeg uw werkgever om afwisselend in de filialen van Beirut, Saida en Ashrafieyeh te mogen werken. U reisde ook regelmatig naar Syrië, Turkije en de Verenigde Arabische Emiraten om op adem te komen en uw problemen te vergeten. De echtgenoot van uw zus, i.c. H.(...) a.(...) A.(...) – aangezien M.(...) S.(...) hem kent, vermoedt u H.(...) ook betrokken is bij Hezbollah – zou via M.(...) te weten gekomen zijn dat u homoseksueel bent. Hierdoor zouden uw zus en schoonbroer ruzie gekregen hebben en begin 2014 zou uw schoonbroer uw zus op straat hebben gezet. Uw schoonbroer zou tevens kenbaar hebben gemaakt te willen scheiden maar u weet niet hoe het momenteel tussen uw zus en schoonbroer zit. Uw schoonbroer zou uw moeder ook verwijten hebben gemaakt omwille van uw geaardheid. Via uw schoonbroer zou M.(...) S.(...) vernomen hebben waar u woonde en hij zou verschillende malen bij uw ouderlijke woning zijn langsgesgaan om u te bedreigen.

Midden 2018 kon u uiteindelijk een Schengen visum bekomen. U werkte tot ongeveer 15 dagen voor uw vertrek bij de 'Fawaz Group'.

Op 30 juni 2018 verliet u Libanon op legale wijze. U was in het bezit van een geldig paspoort alsook een Schengenvisum, type C, afgeleverd door de Italiaanse ambassade te Beirut (geldig van 14.06.2018 tot en met 09.07.2018). U reisde via de luchthaven van Beirut via Griekenland naar Italië. Daarna reisde u per flibus naar België waar u op 1 juli 2018 aankwam. Op 10 juli 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U vreest bij terugkeer te worden opgesloten of te worden vermoord.

Na uw vertrek vernam u via uw moeder dat jullie woning in de gaten wordt gehouden. Uw zus zou tevens uw oudste broer A.(...) hebben verteld over uw geaardheid. U vreest tevens door uw broer A.(...) te zullen worden vermoord. Immers, in de ogen van uw familie heeft u de eer geschonden. Uw moeder reageert thans ook niet meer op uw telefoontjes. De laatste keer dat u haar belde, verbrak ze direct de verbinding toen ze uw stem hoorde. U kan haar sindsdien niet meer bereiken.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende stukken neer: uw identiteitskaart (origineel), uw rijbewijs (origineel), vier pagina's uit uw paspoort (kopieën), een boeking Beirut – Milaan (print), een boardingpass (origineel), een factuur van een hotel in Milaan (origineel), de verklaringen van A.(...) (print), een medisch attest uit Syrië (print), een automatisch antwoord v.d. Belgische ambassade (print), twee pagina's uit uw vervallen paspoort (kopieën), twee medische attesten uit Libanon (kopieën), een mutualiteitsverzekering (kopie), boekingen van verschillende vluchten (prints), een attest van een opleiding 'interparfums' (kopie), een reservatie bij een hotel in Beirut (print), een psychologisch attest (origineel), twee attesten v.h. Rode Kruis (originelen), een medisch attest fedasil (origineel) en een medisch attest CHC (origineel).

Uw partner A.(...) S.(...) alsook uw schoonmoeder S.(...) M.(...) werden reeds als vluchteling erkend in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde **bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen**. Uit uw verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de bijzondere procedure noden blijkt immers dat u stress ervaart omwille van uw seksuele geaardheid. Dit zou gepaard gaan met moeilijkheden om uw verhaal te vertellen. In het kader hiervan wou u worden bijgestaan door een vrouwelijke tolk alsook door een vrouwelijke dossierbehandelaar. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd naar aanleiding hiervan uw dossier –weliswaar pas bij uw tweede persoonlijk onderhoud – toegewezen aan een vrouwelijke dossierbehandelaar en werd u daarenboven bijgestaan door een vrouwelijke tolk. Bovendien heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Tot slot werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw kwetsbare situatie.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst dient er hier te worden op gewezen dat het Commissariaat-generaal de door u aangehaalde nationaliteit noch uw seksuele geaardheid in twijfel trekt. Bij het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming heeft het Commissariaat-generaal kennis genomen van en rekening gehouden met de huidige situatie van homoseksuelen in Libanon (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Uit het lezen van die informatie blijkt dat de situatie voor homoseksuele personen in dit land op dit ogenblik complex is en dat zij er een kwetsbare groep vormen.

Bijgevolg werd uw aanvraag met betrekking tot uw individuele situatie en uw persoonlijke vrees voor vervolging met omzichtigheid onderzocht.

Echter, met betrekking tot de feiten waaraan u beweert te zijn blootgesteld en die de oorzaak van uw vlucht vormden, dient te worden vastgesteld dat deze niet geloofwaardig zijn. Dit omwille van onderstaande redenen:

Eerstens blijkt dat ernstig kan worden getwijfeld aan uw beweringen als zou u tot 30 juni 2018 in Libanon hebben verbleven.

Zo doen uw verklaringen over uw paspoort de wenkbrauwen fronsen. U verklaarde immers dat u voor uw vertrek uit Libanon in het bezit was van een geldig paspoort. In dit verband legde u eveneens kopieën neer van vier pagina's uit uw paspoort waaruit blijkt dat uw reisdocument werd afgegeven op 28 november 2017 (zie stukken toegevoegd aan groene map). U verklaarde dat u met uw huidig, alsook met uw vorig paspoort verscheidene malen naar de Verenigde Arabische Emiraten (V.A.E.), Turkije en Syrië bent gereisd voor toerisme. Daarenboven zou u in 2008 ook naar Dubai gereisd zijn om er te werken en ook toen u Libanon verliet, deed u dat volgens uw verklaringen op een legale manier met een Schengenvisum. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw paspoort na aankomst in België zou hebben verbrand (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 18). U deed dit naar eigen zeggen uit schrik te moeten terugkeren naar Libanon (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 18). Dat u uw paspoort zou verbrand hebben is een loutere bewering die u geenszins staaft. Bovendien mag uw gedrag verbazen gezien uw partner u meermaals zou hebben aangeraden om u paspoort bij te houden omwille van het belang ervan (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 18). Bovendien had u reeds eerder een verzoek om internationale bescherming ingediend in Duitsland. Er kan bijgevolg worden vanuit gegaan dat u zeer goed op de hoogte bent van het belang, alsook de waarde, van uw paspoort. Daarenboven is het evenzeer bevreemdend te moeten vaststellen dat u zich enerzijds de moeite getroost om een kopie te nemen van vier pagina's van uw paspoort, en deze ook voorlegt – dit wijst er eens te meer op dat u wel degelijk op de hoogte bent van het belang van dit document - doch anderzijds nalaat om uw paspoort volledig te kopiëren. Het CGVS kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat u uw paspoort, en de erin vervatte gegevens, op basis waarvan (meer) duidelijkheid zou kunnen verschaft worden over uw vertrek, recente verblijfplaats(en) en eventuele verblijfstatus(sen) daar, bewust achterhoudt voor de asielinstanties.

De waarachtigheid aangaande uw beweerde verblijf in Libanon tot eind juni 2018 wordt voorts verder onderuit gehaald, door uw weinig aannemelijke verklaringen aangaande de wijze waarop u de laatste jaren in Libanon zou hebben verbleven. Zo stelde u dat u naar aanleiding van uw problemen met M.(...) S.(...) niet langer in uw ouderlijke woning kon verblijven (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 4). Uit uw verklaringen blijkt dat u op verschillende plaatsen in Libanon heeft verbleven onder andere in Saidā, Tbaye, Ashrafiyieh,... (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 4). Soms verbleef u bij vrienden, andere keren huurde u een appartement voor een korte tijd of verbleef u op hotel (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 4). Dient te worden opgemerkt dat dit loutere beweringen zijn die u geenszins kan staven met enig tastbaar begin van bewijs. Er kan logischerwijs worden verondersteld dat u dit kan staven met de nodige bewijsstukken, onder andere huurcontracten etc., indien u effectief gedurende ettelijke jaren op dergelijke wijze zou hebben geleefd. In dit verband legde u een reservatie in het 'Embassy'hotel in Beirut voor, gedateerd op 15 maart 2015 (zie groene map). Het hoeft echter geen betoog dat u hiermee geenszins aantoonde dat u gedurende een periode van vijf jaar, met uitzondering van uw verschillende reises naar het buitenland, afwisselend in hotels, gehuurde appartementen en/of bij vrienden verbleef. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u, gedurende de hele periode dat u in Libanon verbleef, tewerkgesteld was bij de 'Soukhodil Fawaz Group' (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 9 en 10). Aanvankelijk werkte u altijd bij de afdeling in al Hamra te Beirut. Na het ontstaan van uw problemen verwisselde u om de paar maanden van vestiging. Zo werkte u afwisselend in de vestigingen van al Hamra, al Ashrafiyieh en Saidā (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. p. 9 en 10). In dit verband stelde u dat u moest smeken om verplaatst te worden. U stelde dat men op het punt stond om u te ontslaan aangezien de kwaliteit van uw werk leed onder uw problemen (zie CGVS dd. 08.02.2019, p. 8). Dient vooreerst te worden opgemerkt dat het hier om loutere beweringen gaat die u geenszins kan staven met enig tastbaar begin van bewijs. Bovendien was u niet in staat om op een coherente en duidelijke wijze te verklaren hoe u dit dan wel allemaal kon regelen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat men op uw werk niet op de hoogte was van uw problemen met M.(...) S.(...) (zie CGVS dd. 08.02.2019, p. 8). Er kan logischerwijs verondersteld worden dat dit enige logistieke en praktische regelingen met zich meebracht. Dat u bijgevolg niet in staat bent dit omstandig te duiden is uiterst opmerkelijk.

U blijkt voorts ook **niet in staat aan de hand van overtuigende stavingsstukken aan te tonen dat u in de periode van 2013 tot juni 2018 daadwerkelijk woonachtig was in Libanon**. Zo legde u verschillende boekingen van vliegtickets neer voor het traject Beirut - Abu Dhabi, i.c. reistijden van 20/09/2016 t.e.m. 27/09/2016 en van 09/11/2016 t.e.m. 14/11/2016, alsook voor het traject Beirut – Istanboel, i.c. reistijd van 08/11/2017 t.e.m. 14/11/2017 (zie documenten groene map). Dient te worden opgemerkt dat deze documenten geenszins aantonen dat u enerzijds effectief heeft gereisd tussen deze verschillende steden, anderzijds geven ze evenmin duidelijkheid over waar u toen uw gewoonlijk verblijf had en hoe lang u daar verbleef. Wat betreft uw reservatie in het 'Embassy Hotel' op 15 maart 2015 kan eveneens opgemerkt worden dat dit niet aantoonde dat u in de periode van 2013 tot juni 2018, met uitzondering van uw verschillende reises naar de V.A.E., Syrië, ... (zie supra), daadwerkelijk in Libanon woonachtig was. Het betreft immers een reservatie voor één nacht in maart 2015. Bovendien kan hieruit ook niet afgeleid worden dat u effectief in dit hotel verbleven heeft. De door u neergelegde documenten betreffen bovendien allen loutere kopieën waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend. Wat betreft het attest van 'interparfums' dient eveneens te worden opgemerkt dat dit een kopie betreft (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 17). Daarenboven toont dit document evenmin aan dat u in de periode van 2013 tot juni 2018 in Libanon woonachtig was. Het automatische antwoord van de Belgische ambassade uit 2017 toont dan weer enkel aan dat u op elektronische wijze contact heeft gezocht met de Belgische ambassade te Beirut (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 17). Uit dit document blijkt geenszins dat u op dat moment in Libanon aanwezig en woonachtig was. U kan immers van eender waar contact opgenomen hebben met hen. Tot slot legde u ook een attest van de mutualiteit neer waaruit moet blijken dat u aangesloten bent bij de mutualiteit in Libanon alsook twee medische attesten. U verklaarde dat men in Libanon enkel bij een mutualiteit kan aangesloten zijn indien men er tewerkgesteld is (dd. 30.11.2018, p. 18). Echter, ook deze blote bewering staat u niet. Bovendien betreffen ook deze door u voorgelegde documenten loutere kopieën waaraan, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat uw beweerde verblijf tot eind juni 2018 in Libanon kan worden betwijfeld. Hieruit volgt dat ook de waarachtigheid van de problemen die u in Libanon zou hebben gekend voorafgaand aan uw komst naar België ten zeerste kan worden betwist.

Voorgaande bevindingen aangaande uw (beweerde) verblijf in Libanon tot eind juni 2018 terzijde gelaten, uit wat volgt zal duidelijk blijken dat hoe dan ook geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die u in Libanon zou hebben gekend.

Wat betreft uw **initiële problemen in Libanon**, toen u naar eigen zeggen op klaarlichte dag werd betrappt door verschillende Hezbollah-leden op het moment dat u seksuele betrekkingen had met H.(...) O.(...) te Marj Ayoun, dé reden waarom u Libanon in juli 2012 noodgedwongen moest verlaten, blijkt uit uw verklaringen dat u na uw aankomst in Duitsland contact heeft opgenomen met H.(...) S.(...) om te bemiddelen voor u opdat u zou kunnen terugkeren naar Libanon (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u er nooit echt van overtuigd was om Libanon te verlaten maar u het land moest verlaten omwille van het feit dat uw leven bedreigd was alsook het imago van uw familie beschadigd was (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 7). Op een gegeven moment liet H.(...) S.(...) u weten dat u veilig kon terugkeren naar Libanon, waarna u, met behulp met de Duitse asielinstanties, uiteindelijk in juli 2013 vrijwillig terugvloog naar Beirut (zie dd. 30.11.2018, p. 6 en 7). In dit verband stelde u dat u bij terugkeer wel nog steeds vreesde voor eventuele repercussies van Hezbollah als gevolg van de gebeurtenissen in juli 2012. Daarenboven zou u niet langer naar het zuiden van Libanon kunnen afreizen, in casu de regio waar uw problemen zich voordeden (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 7). Rekening houdend met voorgaande dienen er ernstige vragen te worden gesteld betreffende de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw initiële vrees. Er kan immers logischerwijs verondersteld worden dat u, indien u effectief vreesde voor uw leven omwille van uw seksuele geaardheid en u hierdoor reeds problemen kende met Hezbollah, niet vrijwillig zou terugkeren nadat u zich in veiligheid had gebracht in Duitsland. Dient in dit verband te worden opgemerkt dat het, ondanks de verzekeringen van uw vriend H.(...) S.(...) dat u veilig kon terugkeren naar Libanon, nog steeds een bijzonder gróót risico inhield voor u om terug te keren naar Libanon. U stelde immers zelf dat het niet evident was om terug te keren naar Libanon en men nooit kan weten wat er gaat gebeuren met Hezbollah (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 7). Het is niet geheel uitgesloten of ondenkbaar dat u tegengehouden zou worden door Hezbollah bij terugkeer. Uw gedrag druist regelrecht in tegen uw beweerde vrees en staat haaks op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die werkelijk een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, koestert.

Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot **uw problemen met M.(...) S.(...) als gevolg van uw seksuele geaardheid** dient eveneens te worden opgemerkt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Dit omwille van onderstaande redenen:

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande M.(...) S.(...) en zijn betrokkenheid bij Hezbollah uiterst vaag zijn. U verklaarde dienaangaande geen verstand te hebben van de organisatie aangezien u er zelf nooit bij aangesloten was (zie CGVS dd. 08.02.2019, p. 3 en 5). Uit uw verklaringen blijkt dat het enige wat u over M.(...) S.(...) weet, is dat hij bij Hezbollah hoort, dat hij hen steunt en dat hij radicaal is (zie CGVS dd. 08.02.2019, p. 4). Het is opmerkelijk dat u geen informatie kon verschaffen over de dagdagelijkse bezigheden van M.(...) S.(...). Evenmin wist u of M.(...) S.(...) effectief in dienst is bij Hezbollah of gewoon een sympathisant is van de partij (zie CGVS dd. 08.02.2019, p. 4 en 5). Dit is opmerkelijk gezien het de kern van uw relaas betreft. U stelde immers meermaals dat u M.(...) S.(...), in casu de broer van uw partner, vreest omwille van zijn banden met de Hezbollah (zie CGVS dd. 24.10.2018, p. 10 – zie CGVS dd. 08.02.2019, p. 3). Ter verklaring van uw onwetendheid stelde u dat zijn lidmaatschap bij Hezbollah niet de essentie is. In dit verband stelde u dat M.(...) S.(...) radicaal is en dat homoseksualiteit verboden en strafbaar is volgens het islamitisch geloof (zie CGVS dd. 08.02.2019, p. 4). Dient te worden opgemerkt dat de effectiviteit en mate van betrokkenheid van M.(...) S.(...) bij Hezbollah nochtans van belang is om uw vrees correct te kunnen inschatten, i.c. of u al dan niet problemen zou kennen aan controleposten van Hezbollah of met andere Hezbollah-leden. U gevraagd of u (nadien) nog navraag heeft gedaan bij uw partner in verband met de betrokkenheid en/of activiteiten van zijn broer M.(...) stelde u: “Neen, ik wil hem – M.(...) S.(...) - zelfs vergeten omdat hij veel slechte dagen voor mij veroorzaakt heeft. Ik zie nog steeds nachtmerries over hem” (zie CGVS dd. 08.02.2019, p. 4). Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans verwacht worden dat hij/zij er alles aan zou doen om zoveel mogelijk informatie over zijn/haar situatie te bekomen daar dit van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees correct in te schatten. Zeker gezien zowel uw schoonmoeder S.(...) M.(...) als uw partner A.(...) ook in België verblijven en u aldus makkelijk toegang had tot deze belangrijke informatie (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 2 en 3). Dat u nooit bij hen heeft geïnformeerd naar de activiteiten dan wel naar de functie van M.(...) is uiterst opmerkelijk. Uw gebrek aan initiatief om extra informatie te vergaren relativeert bijkomend in ernstige mate de door u geschetste vrees.

Voorts is het bevreemdend dat u, zoals uit uw verklaringen blijkt, geen geheime code had op uw gsm ondanks het feit dat er intiem beeldmateriaal op stond (zie CGVS dd. 08.02.2019, p. 6). Dit is frappant aangezien u op die manier de kans gevoelig vergrootte dat uw seksuele geaardheid bekend zou geraken indien de beelden in verkeerde handen vielen. In dit verband stelde u dat u vroeger altijd een code op uw gsm had maar omdat u uw code meermaals vergat, waardoor uw gsm dan telkens onbruikbaar was, besloot u om dit niet meer te doen (zie CGVS dd. 08.02.2019, p. 6). Dat u een dergelijk groot risico zou hebben genomen mag op zijn minst verbazen, zeker gezien u voorheen reeds problemen zou hebben gekend met Hezbollah (zie supra). U stelde voorts ook uitdrukkelijk dat u in het verleden reeds gecontroleerd werd door de Libanese autoriteiten toen u naar een LGTB club ging in Beirut (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 14 en 15). Bovendien verklaarde u dat men in Libanon veroordeeld kan worden voor homoseksualiteit (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 15 en 16). Rekening houdend met bovenstaande mag dan ook ten zeerste verbazen dat u geen enkele voorzorgsmaatregel heeft getroffen om uw gsm te beveiligen. Dit om te vermijden dat om het even wie inzage zou hebben in uw foto's en/of andere compromitterende inhoud. In het licht van het voorafgaande kan het weinig overtuigen dat u een dermate groot risico zouden hebben genomen door enerzijds überhaupt dergelijk intiem beeldmateriaal op uw gsm te hebben en anderzijds door geen enkele vorm van beveiliging te installeren op uw gsm.

Vervolgens is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u, ondanks uw aanhoudende problemen met M.(...) S.(...), pas eind juni 2018 – méér dan vijf jaar na het ontstaan van uw problemen en het vertrek van uw partner – Libanon heeft verlaten. Voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven, zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht en niet nog ettelijke jaren in Libanon zou hebben verbleven. In dit verband stelde u dat u niet eerder in staat was om Libanon te verlaten aangezien u geen visum kon bekomen om uw partner te vervoegen in Europa (zie CGVS dd. 08.02.2019, p. 9 en 10). Opnieuw komt u hier niet verder dan het uiten van loutere beweringen, zonder meer. Bovendien kan dit niet worden weerhouden als een afdoende verklaring voor uw laattijdig vertrek indien uw verklaringen betreffende uw problemen de waarheid betreffen. Er kan in dit geval toch redelijkerwijs verondersteld worden dat u op een andere manier zou getracht hebben een oplossing te vinden om uw leven veilig te stellen. Uw stelling dat u niet eerder in staat was Libanon te verlaten, houdt bovendien geen enkele steek gezien u, in de periode

waarin u uw problemen zou hebben gekend en voor uw komst naar België, Libanon wel meermaals blijkt te hebben verlaten. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in de periode eind 2013 tot juni 2018 meermaals naar de Verenigde Arabische Emiraten (V.A.E.), Turkije en Syrië reisde om te kunnen ontspannen en te ontstressen (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 5 en 8). U besloot echter telkens vrijwillig terug te keren naar Libanon. Dit is toch wel zeer frappant, gelet op de problemen die u met M.(...) S.(...) en de Hezbollah toen stelde te kennen en uw beweerde vrees voor uw leven, (zie CGVS dd. 08.02.2019, p. 10). Voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Er kan immers logischerwijs verondersteld dat u – vanaf het moment dat u er in geslaagd was om uzelf in veiligheid te stellen buiten Libanon – er alles aan zou hebben gedaan om niet te hoeven terugkeren naar de plaats waar u, naar u beweerde, geïsoleerd werd omwille van uw seksuele geaardheid. Dat u toch besloot vrijwillig terug te keren, en dit herhaaldelijk, is in deze context weinig aannemelijk. Uw gedrag staat haaks op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die werkelijk een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, meent te hebben. Dit alles wijst er eens te meer op dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen als zou u door M.(...) S.(...) of door leden van de Hezbollah worden bedreigd dan wel gezocht. De problemen die u met uw eigen familie zou kennen in Libanon kunnen bijgevolg ook niet voor waar worden aangenomen.

Aangezien de door u aangehaalde daden van vervolging niet geloofwaardig worden geacht, uit uw verklaringen voor het overige geen andere elementen blijken die een persoonlijke vrees kunnen aantonen en de Commissarisgeneraal ook zelf niet over dergelijke elementen beschikt, meent het Commissariaat-Generaal dat niet is aangetoond dat u wegens uw seksuele geaardheid in Libanon persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of aan discriminerende maatregelen van een zodanige omvang of ernst dat ze vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zouden vormen.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Libanon een koploper is in het Midden-Oosten met betrekking tot de situatie van LGTB-personen. Hoewel er in vele lagen van de bevolking nog een taboe rust op homoseksualiteit is er in Libanon beduidend minder discriminatie ten aanzien van homoseksuelen dan in de rest van de Arabische wereld. In het laatste decennium is, met de komst van openlijk homoseksuele clubs en bars en de oprichting van de eerste vereniging voor de bescherming en promotie van LGBT-rechten in het Midden-Oosten, 'Helem' in Beiroet, een belangrijke LGBT-gemeenschap opgedoken in Libanon. Sindsdien zijn er meerdere organisaties opgericht die diensten leveren aan/en pleiten voor LGBTQ-mensen. De organisaties hebben verschillende opdrachten en aandachtsgebieden, waaronder juridische vertegenwoordiging, seksuele en reproductieve gezondheid en diensten voor gemarginaliseerde groepen inclusief LGBTQ-vluchtelingen. Voorbeelden van organisaties zijn ondermeer: Lebanese Medical Association for Sexual Health (LebMASH), Legal Agenda, Marsa Sexual Health Centre, and MOSAIC. Ook op juridisch vlak heeft Libanon de laatste jaren enorme stappen vooruit gezet. Sinds 2013 wordt homoseksualiteit niet meer gezien als een ziekte. Daarnaast zijn er sinds 2009 vier progressieve vonnissen van de Lebanese lagere rechtbanken die verdachten hebben vrijgesproken krachtens artikel 534. In 2018 heeft de hoogste rechter van het land in een arrest geoordeeld dat seks tussen mensen van hetzelfde geslacht geen misdrijf is en dat het een grondrecht is van ieder mens om een vrijwillige, seksuele relatie aan te gaan. Ook binnen de politiek zijn er positieve signalen op te vangen. Tijdens de recente parlementsverkiezingen in Libanon hebben verschillende prominente kandidaten voor het eerst publiekelijk gepleit voor de intrekking van artikel 534. Uit de informatie blijkt bijgevolg niet dat homoseksuelen in Libanon in een dermate kwetsbare positie verkeren dat degenen die tot deze groep behoren enkel vanwege hun seksuele geaardheid doelwit zijn van ernstige mensenrechtenschendingen en dat zij daartegen geen bescherming kunnen krijgen. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de elementen die u aanbrengt, niet concreet of, omstandig zijn zodat hieruit het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève niet kan worden afgeleid.

Wat betreft de medische- en psychologische problemen waar u mee kampt en die zouden gelinkt zijn aan uw vermeende problemen in Libanon, en ter staving waarvan u een aantal medische documenten voorlegt, dient nogmaals te worden herhaald dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Medische documenten kunnen bovendien enkel bevindingen weergeven van een arts betreffende de (fysieke en / of psychologische) letsels die iemand heeft doch een arts kan nooit uitsluitend geven over de precieze omstandigheden die aan deze letsels ten grondslag liggen. De door u voorgelegde medische documenten vermogen dan ook geenszins een ander licht te werpen op voorgaande. Uit uw verklaringen, alsook uit de door u neergelegde documenten, blijkt dat u in december 2018 een intake gesprek had bij Centre d'Accompagnement Rapproché pour Demandeurs d'Asile (CARDA) en op basis

daarvan werd u doorverwezen naar uw huidige psycholoog (zie CGVS dd. 08.02.2019, p. 11). U legde voorts nog een attest neer van uw psycholoog, d.d. 3/2/2019, waaruit blijkt dat u psychologische bijstand krijgt gezien uw psy-problemen. U vertoont symptomen van PTSS en kampt met stress. Hierdoor lijdt u ondermeer aan slaapstoornissen en nachtmerries, verstoring van het korte termijn-geheugen, vermijdingsgedrag, Dit alles wordt op zich niet betwist. Allereerst dient hier echter te worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming een zekere mate van stress met zich meebrengt. Het voorgelegde attest van uw psycholoog kan echter geenszins worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de problemen die u in Libanon beweert te hebben gekend. Een arts, zo ook uw behandelende psycholoog, is immers afhankelijk van de verklaringen van de behandelde patiënt wat betreft de feiten die aan de basis liggen van de problemen. In dit verband stelde u overigens ook zelf dat uw behandeling momenteel enkel bestaat uit gesprekstherapie. De inhoud van het psychologische attest dat u voorlegde betreft dan ook een loutere reproductie van uw relaas doch spreekt zich niet uit over de waarachtigheid van de aangehaalde feiten. Het loutere feit dat u psychologische problemen ervaart, wat op zich niet wordt betwist, volstaat niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van internationale bescherming. Dient hier bovendien nog te worden aan toegevoegd dat uit het voorgelegde psychologische attest niet blijkt dat u niet staat zou geweest zijn om bij uw verschillende persoonlijke onderhouden, die plaatsvonden in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, coherente en volwaardige verklaringen af te leggen. Uit uw administratief dossier blijkt daarentegen dat u wel degelijk in staat was om precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Het attest van CHC, d.d. 9 januari 2019, betreft dan weer enkel problemen die u zou hebben bij het urineren maar spreekt zich evenmin uit over de omstandigheden die hieraan ten grondslag liggen. Het Syrisch medisch attest, d.d. 11/2/2017, voor zover het al zou duidelijk zijn dat dit op u betrekking heeft, betreft louter het resultaat van een microscopisch onderzoek naar aanleiding van een biopsie, niets meer en niets minder.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-

Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiietische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is begin 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde, kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw identiteitskaart, uw rijbewijs, de vier pagina's uit uw paspoort en de twee pagina's uit uw vervallen paspoort bevestigen louter uw persoonsgegevens alsook uw herkomst. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. Uw partner A.(...) kan voorts niet als een objectieve informatiebron worden beschouwd. Gezien het gesolliciteerde karakter kunnen zijn schriftelijke verklaringen dan ook niet als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs worden beschouwd. De overige documenten werden hierboven reeds besproken en konden evenmin volstaan om bovenstaande bevindingen te weerleggen (zie supra).

Het feit dat uw partner A.(...) S.(...) alsook uw schoonmoeder S.(...) M.(...) eerder als vluchteling werden erkend, wijzigt niets aan voorgaande temeer daar elk verzoek individueel en op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld. De beslissingen die indertijd in hun hoofde werden genomen baseerden zich op de toenertijd beschikbare en actuele informatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vestigt er vooreerst de aandacht op dat zijn homoseksuele geaardheid, het gegeven dat de situatie voor homoseksuelen in Libanon complex is en zij een kwetsbare groep vormen, alsook het feit dat zijn partner en diens moeder als vluchteling werden erkend, in de bestreden beslissing niet wordt betwist.

Verzoeker formuleert zijn verweer tegen de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing als volgt: *"(...) Het spreekt voor zich dat indien er getwijfeld wordt aan het verblijf van verzoeker tot juni 2018 in Libanon, ook de waarachtigheid van de problemen die hij in Libanon zou gekend hebben op losse schroeven komt te staan.*

Deze conclusie wordt echter niet degelijk onderbouwd; meer nog de motivering van de bestreden beslissing is weliswaar uitvoerig en gedetailleerd, maar zij ontbeert logica op alle punten die erin worden uitgewerkt :

Met betrekking tot het verblijf van verzoeker in Libanon tot eind juni 2018, dit wordt alleszins zo bevestigd door verzoeker;

Hij deed hieromtrent gedetailleerde verklaringen en legde verschillende documenten neer die minstens aanwijzingen in die zin bevatten, ook al werd er geen "hard bewijs" neergelegd.

Toch ziet men niet in waarom men hieraan zou moeten twijfelen, tenzij om een reeds voor waar aangenomen stelling (verzoeker woonde niet in Libanon) in te kleden.

Het is immers niet zo dat de asielzoeker steeds al zijn verklaringen kan of zou moeten bewijzen, om geloofwaardig te zijn, temeer daar in casu én de verklaringen coherent en gedetailleerd waren, én verzoeker begin van bewijs heeft neergelegd, maar het anderzijds ook logisch is dat er inzake de verschillende plaatsen waar verzoeker "rondwaalde" en/of zich "verschool" geen huurcontract enz. bestaat.

De beslissing lijkt eerder vooringenomen en probeert dit te onderbouwen door niet overtuigende redeneringen.

Zo verwijt de bestreden beslissing verzoeker dat hij zijn paspoort heeft verbrand, doch dit is een feit (en niet alleen een loze bewering), ook al kan dit niet bewezen worden; deze handeling echter kan wel verklaard worden- en werd ook zo verklaard- door de angst die verzoeker had om teruggestuurd te worden, nu hij na zovele jaren van vruchteloze pogingen, er eindelijk in geslaagd was om Europa en België te bereiken en hier asiel aan te vragen.

Er wordt dus getwijfeld aan zijn verklaringen aangaande de wijze waarop hij de laatste jaren in Libanon zou hebben verbleven en of hij daar hoe dan ook woonachtig zou geweest zijn.

De bestreden beslissing trekt zowel zijn verklaringen als zijn documenten in twijfel doch ook dit zijn slechts "loze beweringen" om een door verwerende partij vaak zelf gebruikte term te gebruiken en stellingen om te bewijzen wat de bestreden beslissing wil bewijzen, namelijk dat verzoeker niet in Libanon is gebleven tot eind juni 2018.

Het is voldoende om dit deel van de motivering na te lezen om te begrijpen dat verzoeker wel degelijk uitgebreid heeft verteld over de wijze waarop hij heeft verbleven en dat hij ook documentaire aanwijzingen heeft neergelegd om te begrijpen dat de motivering niet ernstig is.

Hoe dan ook, verzoeker heeft nog een aantal bijkomende stavingsstukken ontvangen uit Libanon, via een vriend, die hij graag wil toevoegen, - en die hij nog zal laten vertalen waar nodig. (zie inventaris)

Bovendien legde hij reeds een aantal staving stukken neer.

(...)

Verzoeker bevestigt zijn verklaringen omtrent zijn eerdere problemen in 2012.

Er dient wel opgemerkt te worden dat de benoeming, namelijk "initiële problemen" enigszins voor verwarring zorgt in die zin dat deze problemen niet in direct verband staan met verzoekers vertrek uit Libanon in 2018 en zijn huidige asielaanvraag.

Zij dienen als dusdanig hier niet meer onderzocht te worden. Niettemin is het correct om er nogmaals aan te herinneren dat de geaardheid van verzoeker niet wordt betwist en dat de situatie voor homoseksuele personen complex is en dat zij een kwetsbare groep vormen; dat er destijds dwingende redenen waren die verzoeker deden besluiten om toch een terugkeer te wagen, na weliswaar verificaties te hebben gedaan omtrent zijn toestand, en wetende dat er inderdaad nog een bijzonder groot risico was...Dus ja, dit alles kan alleen maar bijdragen tot de vaststelling dat er een vrees voor vervolging was en is...

(...)

De bestreden beslissing weigert geloof te hechten aan de problemen van verzoeker met M.(...) S.(...), die wel rechtstreeks aan de basis liggen van de huidige vraag tot internationale bescherming.

Ook al zijn de problemen van verzoeker niet per se de problemen van A.(...) S.(...) (met zijn broer) of van Mevrouw S.(...) M.(...) (met haar zoon), maar toch kan men deze niet volledig van elkaar scheiden.

De laconieke opmerking- op het einde van de motivering- "dat uw partner A.(...) S.(...) alsook uw schoonmoeder S.(...) M.(...) eerder als vluchteling werden erkend, wijzigt niets aan voorgaande temeer daar elk verzoek individueel en op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld. De beslissingen die indertijd in hun hoofde werden genomen baseerden zich op de toentertijd beschikbare en actuele informatie- kan niet volstaan om te stellen dat verzoeker zelf geen problemen heeft gehad of in de toekomst nog kan hebben met M.(...) S.(...)- van wie op basis van de dossiers van A.(...) S.(...) en S.(...) M.(...) immers vaststaat en voor waar wordt erkend dat deze banden heeft met Hezbollah -en naar Syrië is gegaan om daar steun te bieden aan Hezbollah, dat deze op de hoogte was gekomen van de homoseksuele relatie tussen verzoeker en zijn broer en als gevolg daarvan zijn broer, zijn moeder en de partner (verzoeker) heeft bedreigd...

Het lijkt er trouwens op dat de bestreden beslissing geen degelijke analyse heeft gemaakt van deze dossiers, die trouwens in het Frans werden behandeld, omdat men moeilijk kan begrijpen hoe deze dan wel tot dit besluit is kunnen komen, -op grond van dezelfde feiten, weliswaar met dit verschil dat verzoeker geen directe familie is van M.(...) S.(...).

Als men dan nog verder leest waarom men zijn problemen niet erkent, wordt het ook niet beter :

Zoals gezegd :

-De directe gebeurtenissen na het avondje stappen met A.(...) staan immers vast op basis van de beslissingen die destijds op grond van deze feiten werden genomen in de zaken A.(...) S.(...) en Mevrouw S.(...) M.(...).

-ook het feit dat M.(...) S.(...) betrokken is bij Hezbollah

Het argument dat verzoeker weinig concrete informatie heeft over M.(...) S.(...) is daarbij niet meer doorslaggevend in zoverre reeds werd geoordeeld dat de nabijheid van deze person, het feit dat hij betrokken was bij Hezbollah en op de hoogte van de relatie manifest een bedreiging uitmaakten voor hoor A.(...) S.(...) en ook voor zijn moeder; uit de verklaringen van verzoeker blijkt wel dat hij zich inderdaad zover mogelijk afhield van contacten met de familie van A.(...) S.(...) en zeker M.(...) S.(...) zelf, die hem immers met de dood bedreigde; dit is een meer dan plausibele uitleg, temeer daar zelfs de eigen familie van M.(...) S.(...) weinig of niets wist van zijn concretere activiteiten bij Hezbollah; zijn ideologisch profiel werd echter des te duidelijker geschetst en aanvaard.

Vervolgens is het ook vreemd dat thans de bestreden beslissing terugkomt op een essentieel gegeven namelijk dat er geen geheime code stond op de gsm van verzoeker waardoor M.(...) S.(...) inderdaad op de hoogte kwam van de relatie, en tot doodsb bedreigingen overging, waarbij het commissariaat op basis van deze feiten bescherming verleend heeft aan de partner van verzoeker en aan zijn moeder.

Het is duidelijk dat er één en ander schort aan deze redenering/motivering.

(...)

Tenslotte behandelt de bestreden beslissing dan toch ook de hypothese(die dan wel haaks staat op de eerste stelling)/de realiteit dat verzoeker pas vijf jaar na het ontstaan van de problemen en het vertrek van zijn partner, Libanon heeft verlaten om hier asiel aan te vragen.

Verzoeker bevestigt dit. Verzoeker bevestigt ook zijn eerdere verklaringen omtrent de talrijke vaar vruchteloze pogingen om zijn land te verlaten en zijn partner in Europa te vervoegen. Hij ontkent uiteraard dat dit zou wijzen op het feit, zoals de bestreden beslissing stelt, dat zijn vrees niet (meer) ernstig is.

Verzoeker heeft een aantal stukken neergelegd waaruit zijn vertrek uit Libanon/ Beiroet in 2018 blijkt alsook omtrent het vluchttraject dat hij gevolgd heeft om tot in België te geraken.

Hoe dan ook, in deze laatste hypothese verwijt de bestreden beslissing dan aan verzoeker dat hij zo lang in Libanon is gebleven en dat dit dan weer zou wijzen op een gebrek aan ernst van zijn problemen. Verzoeker heeft herhaaldelijk uitgewijd over de moeilijke werk- en levensomstandigheden die hij doormaakte in Libanon en over de talrijke vruchteloze pogingen die hij heeft ondernomen om weg te geraken naar een veilig land; ook al heeft dit proces lang geduurd, dit neemt niet weg dat zijn vrees niet meer ernstig is.

Hij leefde constant onder druk en in angst en kreeg fysische, psychosomatische en psychische klachten. Gelet op zijn socio-economische status kon hij nog overleven maar hij was zichzelf niet en hij "leefde" niet, zoals hij dat zelf zegt; hij was "langzaam aan het sterven".

(...)

Er wordt enerzijds erkend dat verzoeker psychologische problemen en symptomen van PTSS heeft, psychologisch wordt begeleid en een kwetsbare situatie heeft- maar anderzijds wordt dit op geen enkele wijze verder in rekening gebracht, integendeel volledig terzijde geschoven.

Verzoeker heeft blijk gegeven van een positieve en oprechte medewerking en heeft getracht transparantie te bieden over alle nuttige gegevens van zijn zaak; uiteraard kan hij niet alles "bewijzen".

Verzoeker stelt tenslotte nog vast dat de bestreden beslissing zich volledig gebaseerd heeft op zijn verklaringen over het verleden, doch dat ze ook op geen enkele wijze afweegt of verzoeker wiens kwetsbaar (psychologisch) profiel wel wordt erkend in geval van terugkeer niet toch omwille van zijn geaardheid en in de moeilijke situatie die in Libanon heerst voor homoseksuelen een risico loopt op vervolging.

Integendeel, de bestreden beslissing handelt de problemen die verzoeker met M.(...) S.(...) zou gehad hebben in het verleden af als ongeloofwaardig en stopt het onderzoek naar de nood tot bescherming op dat punt.

Uiteraard is dit in ondergeschikte orde want verzoeker heeft wel degelijk ernstige problemen met M.(...) S.(...), die hem met de dood bedreigde, gehad en die zeker wraak op hem wil nemen temeer daar A.(...) en zijn moeder al buiten zijn bereik zijn, maar in alle hypotheses dient de bestreden beslissing ook rekening te houden met de toekomstige situatie van een terugkeer door een bijzonder kwetsbaar persoon naar Libanon.

Verzoeker heeft een aantal medische documenten neergelegd waaruit dit kwetsbaar profiel blijkt en dit werd hoe dan ook expliciet erkend.

Nergens blijkt trouwens uit de bestreden beslissing in welke zin de situatie van A.(...) S.(...) zo fundamenteel zou verschillen van deze van verzoeker, om een dergelijk fundamenteel verschil in behandeling van het verzoek te rechtvaardigen.

(...)

Verzoeker vraagt erkenning als vluchteling in de zin van de Conventie en geen subsidiaire bescherming. Hij behoudt zich niettemin het recht voor om hierop eventueel terug te komen in het licht van de mogelijks veranderende situatie.

(...)

Om al deze redenen vraagt verzoeker derhalve om hem alsnog het statuut van vluchteling toe te willen kennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus en in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend/vergelijkend onderzoek."

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een medisch voorschrift uit 2014 (stuk 3), een medisch attest van 8 februari 2017 uit Syrië (stuk 4), een medisch attest dd. 11 februari 2017 (stuk 5), een attest van het Nationaal fonds voor sociale zekerheid dd. 10 december 2015 (stuk 6), een attest van het Nationaal fonds van sociale zekerheid van 26 oktober 2016 (stuk 7), een attest van het nationale sociale verzekeringsfonds (stuk 8), een arbeidscontract vanaf 17 augustus 2014 (stuk 9), een werkgeversattest dd. 5 december 2016 te gebruiken in het kader van een visumaanvraag (stuk 10), een medisch attest van 6 juli 2015 (stuk 11), een attest van het Nationaal fonds voor sociale zekerheid dd. 30 april 2019 over de periode van verzekering (1/11/2014 tem 24/06/2018) (stuk 12), een ontvangstbewijs van de Belgische ambassade te Beiroet dd. 20 maart 2017 (stuk 13), een medisch voorschrift van 19 november 2016 (stuk 14), een medisch voorschrift van 15 december 2016 (stuk 15), een medisch voorschrift (stuk 16) en een attest van de wijkverantwoordelijke die het verblijf van verzoeker bevestigt (stuk 17).

2.3. Nieuwe elementen

2.3.1. Op 11 februari 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota geworden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus "Libanon – De veiligheidssituatie" van mei 2019.

2.3.2. Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: de vertaling in het Nederlands van de stukken 3, 6 tot en met 9, 11-12 en 17 toegevoegd aan het verzoekschrift, een verklaring van verzoekers vriend A.S., een psychologisch attest dd. 31 september 2019 en een verklaringen Rainbow House Brussels dd. 18 februari 2020.

2.4. De motieven van de bestreden beslissing

2.4.1. Blijkens de bestreden wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) ernstig kan worden getwijfeld aan zijn beweringen als zou hij tot 30 juni 2018 in Libanon hebben verbleven daar (1) zijn verklaring dat hij zijn paspoort na aankomst in België zou hebben verbrand, naar eigen zeggen uit schrik te moeten terugkeren naar Libanon, een loutere bewering is die hij geenszins staft, zijn gedrag bovendien mag verbazen gezien zijn partner hem meermaals zou hebben aangeraden om zijn paspoort bij te houden omwille van het belang ervan, hij bovendien reeds eerder een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Duitsland zodat er bijgevolg kan worden vanuit gegaan dat hij zeer goed op de hoogte is van het belang, alsook de waarde van zijn paspoort, het daarenboven bevreemdend is te moeten vaststellen dat hij zich enerzijds de moeite getroost om een kopie te nemen van vier pagina's van zijn paspoort en deze ook voorlegt, wat er eens te meer op wijst dat hij wel degelijk op de hoogte is van het belang van dit document, doch anderzijds nalaat om zijn paspoort volledig te kopiëren, en het CGVS zich dan ook niet van de indruk kan ontdoen dat hij zijn paspoort en de erin vervatte gegevens, op basis waarvan (meer) duidelijkheid zou kunnen verschaft worden over zijn vertrek, recente verblijfplaats(en) en eventuele verblijfsstatus(sen) daar, bewust achterhoudt voor de asielinstanties, (2) hij weinig aannemelijke verklaringen aflegt aangaande de wijze waarop hij de laatste jaren in Libanon zou hebben verbleven, hij zijn beweringen dat hij gedurende een periode van vijf jaar, met uitzondering van zijn verschillende reisjes naar het buitenland, afwisselend in hotels, gehuurde appartementen en/of bij vrienden verbleef geenszins kan staven met enig tastbaar begin van bewijs, en ook zijn verklaringen dat hij tewerkgesteld was bij de 'Soukhodil Fawaz Group', dat hij aanvankelijk altijd bij de afdeling in al Hamra te Beiroet werkte maar hij na het ontstaan van zijn problemen om de paar maanden van vestiging wisselde loutere beweringen betreffen die hij geenszins kan staven met enig tastbaar begin van bewijs en hij bovendien niet in staat was om op een coherente en duidelijke wijze te verklaren hoe hij dat dan wel allemaal kon regelen en (3) hij niet in staat is aan de hand van overtuigende stavingstukken aan te tonen dat hij in de periode van 2013 tot juni 2018 daadwerkelijk woonachtig was in Libanon, zoals wordt toegelicht, zodat bijgevolg ook de waarachtigheid van de problemen die hij in Libanon zou hebben gekend voorafgaand aan zijn komst naar België ten zeerste kan worden betwist, (ii) uit zijn verklaringen blijkt dat hij in juli 2012 Libanon een eerste keer noodgedwongen moest verlaten nadat hij op klaarlichte dag werd betrappt door verschillende Hezbollah-leden op het moment dat hij seksuele betrekkingen had, dat hij echter na zijn aankomst in Duitsland contact heeft opgenomen met H.S. om voor hem te bemiddelen opdat hij zou kunnen terugkeren naar Libanon en dat hij uiteindelijk in juli 2013, nadat H.S. hem liet weten dat hij veilig kon terugkeren naar Libanon, met behulp van de Duitse asielinstanties vrijwillig terugvloog naar Beiroet, welk gedrag regelrecht indruist tegen zijn beweerde vrees en haaks staat op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die werkelijk een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade koestert omwille van zijn seksuele geaardheid, (iii) ook aan zijn problemen met M.S. als gevolg van zijn seksuele geaardheid geen geloof kan worden gehecht daar (a) zijn verklaringen aangaande M.S. en zijn betrokkenheid bij Hezbollah uiterst vaag zijn, wat opmerkelijk is gezien het de kern van zijn relaas betreft en de effectiviteit en mate van betrokkenheid van M.S. bij Hezbollah van belang is om zijn vrees correct te kunnen inschatten, *i.c.* of hij al dan niet problemen zou kennen aan controleposten van Hezbollah of met andere Hezbollah-leden, en zijn gebrek aan initiatief om bij zijn partner en/of schoonmoeder, die beiden in België verblijven, te informeren naar de activiteiten dan wel naar de functie van M.S. de door hem geschetste vrees bijkomend in ernstige mate relateert, (b) het, gelet op zijn verklaringen dat hij voorheen reeds problemen zou hebben gekend met Hezbollah, dat hij in het verleden reeds gecontroleerd werd door de Libanese autoriteiten toen hij naar een LGTB club ging in Beiroet en dat men in Libanon veroordeeld kan worden voor homoseksualiteit, weinig kan overtuigen dat hij een dermate groot risico zou hebben genomen door enerzijds überhaupt intiem beeldmateriaal op zijn gsm te hebben en anderzijds door geen enkele vorm van beveiliging te installeren op zijn gsm en (c) de vaststelling dat hij, ondanks zijn aanhoudende problemen met M.S., pas eind juni 2018 – meer dan vijf jaar na het ontstaan van zijn problemen en het vertrek van zijn partner – Libanon heeft verlaten eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging ondermijnt, en ook zijn verklaringen dat hij in de periode eind 2013 tot juni 2018 meermaals naar de Verenigde Arabische Emiraten, Turkije en Syrië reisde om te kunnen ontspannen en te ontstressen doch hij telkens besloot om vrijwillig terug te keren naar Libanon eens te meer de geloofwaardigheid,

minstens de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging ondermijnt daar immers logischerwijs kan worden verondersteld dat hij, vanaf het moment dat hij er in geslaagd was om zichzelf in veiligheid te stellen buiten Libanon, er alles aan zou hebben gedaan om niet te hoeven terugkeren naar de plaats waar hij beweert geïsoleerd te worden omwille van zijn seksuele geaardheid, zijn gedrag er dan ook eens te meer op wijst dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen als zou hij door M.S. of door leden van Hezbollah worden bedreigd dan wel gezocht en bijgevolg ook de problemen die hij met zijn eigen familie zou kennen in Libanon niet voor waar kunnen worden aangenomen, (iv) uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Libanon een koploper is in het Midden-Oosten met betrekking tot de situatie van LGTB-personen, zoals wordt toegelicht, en uit deze informatie niet blijkt dat homoseksuelen in Libanon in een dermate kwetsbare positie verkeren dat zij enkel vanwege hun seksuele geaardheid doelwit zijn van ernstige mensenrechtenschendingen en dat zij daartegen geen bescherming kunnen krijgen, (v) de door hem voorgelegde medische documenten geenszins vermogen een ander licht te werpen op het voorgaande, zoals uitvoerig wordt uiteengezet, (vi) uit de grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers er actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, (vii) ook de overige door hem voorgelegde documenten voorgaande appreciatie niet in positieve zin kunnen veranderen daar zijn persoonsgegevens en zijn herkomst niet worden betwist en zijn partner A. niet als een objectieve informatiebron kan worden beschouwd zodat zijn schriftelijke verklaringen, gezien het gesolliciteerde karakter, dan ook niet als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs kunnen worden beschouwd en (viii) het feit dat zijn partner alsook zijn schoonmoeder eerder als vluchteling werden erkend niets wijzigt aan het voorgaande temeer daar elk verzoek individueel en op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld en de beslissingen die indertijd in hun hoofde werden genomen zich baseerden op de toentertijd beschikbare en actuele informatie.

2.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 10 april 2019 (CG nr. 1815830), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende

detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekers homoseksuele geaardheid in de bestreden beslissing niet wordt betwist. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt bovendien dat de situatie voor homoseksuelen in Libanon complex is en dat zij er een kwetsbare groep vormen, hetgeen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook in rekening werd gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad evenwel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden in diens oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde daden van vervolging, dat uit zijn verklaringen voor het overige geen andere elementen blijken die een persoonlijke vrees kunnen aantonen, het Commissariaat-generaal ook zelf niet over degelijke elementen beschikt en bijgevolg niet is aangetoond dat verzoeker wegens zijn seksuele geaardheid in Libanon persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of aan discriminerende maatregelen van een zodanige omvang of ernst dat ze vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zouden vormen.

2.6.1. Vooreerst kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *"Wat betreft uw initiële problemen in Libanon, toen u naar eigen zeggen op klaarlichte dag werd betrappt door verschillende Hezbollah-leden op het moment dat u seksuele betrekkingen had met H.(...) O.(...) te Marj Ayoun, dé reden waarom u Libanon in juli 2012 noodgedwongen moest verlaten, blijkt uit uw verklaringen dat u na uw aankomst in Duitsland contact heeft opgenomen met H.(...) S.(...) om te bemiddelen voor u opdat u zou kunnen terugkeren naar Libanon (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u er nooit echt van overtuigd was om Libanon te verlaten maar u het land moest verlaten omwille van het feit dat uw leven bedreigd was alsook het imago van uw familie beschadigd was (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 7). Op een gegeven moment liet H.(...) S.(...) u weten dat u veilig kon terugkeren naar Libanon, waarna u, met behulp met de Duitse asielinstanties, uiteindelijk in juli 2013 vrijwillig terugvloog naar Beirut (zie dd. 30.11.2018, p. 6 en 7). In dit verband stelde u dat u bij terugkeer wel nog steeds vreesde voor eventuele repercussies van Hezbollah als gevolg van de gebeurtenissen in juli 2012. Daarenboven zou u niet langer naar het zuiden van Libanon kunnen afreizen, in casu de regio waar uw problemen zich voordeden (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 7). Rekening houdend met voorgaande dienen er ernstige vragen te worden gesteld betreffende de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw initiële vrees. Er kan immers logischerwijs verondersteld worden dat u, indien u effectief vreesde voor uw leven omwille van uw seksuele geaardheid en u hierdoor reeds problemen kende met Hezbollah, niet vrijwillig zou terugkeren nadat u zich in veiligheid had gebracht in Duitsland. Dient in dit verband te worden opgemerkt dat het, ondanks de verzekeringen van uw vriend H.(...) S.(...) dat u veilig kon terugkeren naar Libanon, nog steeds een bijzonder gróót risico inhield voor u om terug te keren naar Libanon. U stelde immers zelf dat het niet evident was om terug te keren naar Libanon en men nooit kan weten wat er gaat gebeuren met Hezbollah (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 7). Het is niet geheel uitgesloten of ondenkbaar dat u tegengehouden zou worden door Hezbollah bij terugkeer. Uw gedrag druist regelrecht in tegen uw beweerde vrees en staat haaks op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die werkelijk een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, koestert."* Verzoeker volhardt in het verzoekschrift slechts in zijn verklaringen omtrent zijn problemen in

2012. Hij brengt hiermee echter geen overtuigende argumenten bij die voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen. Integendeel, verzoeker stelt uitdrukkelijk dat deze problemen niet in direct verband staan met zijn vertrek uit Libanon in 2018 en zijn huidige verzoek om internationale bescherming, en deze problemen dan ook als dusdanig niet meer dienen te worden onderzocht. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoeker zelf erkent dat er in zijn hoofdte geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging omwille van de problemen die hij in 2012 met Hezbollah zou hebben gekend.

2.6.2. Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts dat hij kort na zijn terugkeer naar Libanon in 2013 zijn huidige partner A.S. leerde kennen. In december 2013 ging verzoeker blijkens zijn verklaringen met A. naar een LGTB club in Beirut. Na het avondje stappen belde A. naar F., zijn buurman en tevens taxichauffeur, om hem en verzoeker naar hun hotel te voeren. Verzoeker verloor naar eigen zeggen zijn gsm in de taxi. F. vond de gsm terug in zijn taxi en bezorgde hem vervolgens aan de moeder van A.S.. M.S., de broer van A.S., kreeg verzoekers gsm in handen en aangezien verzoeker geen wachtwoord had ingesteld op zijn gsm kon M.S. de inhoud ervan bezichtigen, waaronder verschillende seksueel getinte foto's en filmpjes van hem en A.S.. M.S., die volgens verzoeker betrokken is bij Hezbollah, reageerde woedend en bedreigde verzoeker en A.S. met de dood omwille van hun seksuele geaardheid.

De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift en de aanvullende nota argumenteert dat, ook al zijn zijn problemen niet *per se* de problemen van A.S. (met zijn broer) of van mevrouw S.M. (met haar zoon), men deze toch niet volledig van elkaar kan scheiden, dat op basis van de dossiers van A.S. en zijn moeder S.M., die beiden in België als vluchteling werden erkend, immers vast staat en voor waar wordt erkend dat M.S. banden heeft met Hezbollah, dat M.S. naar Syrië is gegaan om daar steun te bieden aan Hezbollah, dat deze op de hoogte is gekomen van de homoseksuele relatie tussen verzoeker en zijn broer A.S. en als gevolg daarvan zijn broer A.S., zijn moeder en verzoeker heeft bedreigd, dat het gegeven dat er geen geheime code stond op de gsm van verzoeker en de directe gebeurtenissen na het avondje stappen met A.S. immers vast staan op basis van de beslissingen die destijds op grond van deze feiten werden genomen in de zaken van A.S. en diens moeder en waarbij aan hen internationale bescherming werd verleend en dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt in welke zin zijn situatie zo fundamenteel zou verschillen van deze van A.S. om een dergelijk fundamenteel verschil in behandeling van het verzoek te rechtvaardigen. De Raad benadrukt te dezen dat de positieve beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen ten aanzien van A.S. en diens moeder niet zijn gemotiveerd zodat bijgevolg niet kan worden vastgesteld of verzoekers partner A.S. en diens moeder inderdaad op grond van dezelfde feiten zoals deze thans door verzoeker worden aangehaald (*i.e.* de bedreigingen door M.S. en diens lidmaatschap en sterke connecties binnen Hezbollah), als vluchteling werden erkend zoals hij beweert. Zelfs indien voor waar wordt genomen dat verzoekers partner A.S. en diens moeder in België werden erkend omdat M.S. op de hoogte is gekomen van de homoseksuele geaardheid van zijn broer A.S. en tot doodsb bedreigingen overging, betekent dit overigens niet noodzakelijk dat ook verzoeker zelf problemen met M.S. zou hebben gekend of zal kennen in geval van terugkeer naar Libanon. De Raad is in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers eigen gedrag, dat allerm minst getuigt van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet toelaat enig geloof te hechten aan zijn beweringen als zou hij door M.S. of andere leden van Hezbollah worden bedreigd en gezocht als gevolg van zijn seksuele geaardheid en zijn relatie met A.S..

Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar dienaangaande in de bestreden beslissing vooreerst het volgende wordt overwogen: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande M.(...) S.(...) en zijn betrokkenheid bij Hezbollah uiterst vaag zijn. U verklaarde dienaangaande geen verstand te hebben van de organisatie aangezien u er zelf nooit bij aangesloten was (zie CGVS dd. 08.02.2019, p. 3 en 5). Uit uw verklaringen blijkt dat het enige wat u over M.(...) S.(...) weet, is dat hij bij Hezbollah hoort, dat hij hen steunt en dat hij radicaal is (zie CGVS dd. 08.02.2019, p. 4). Het is opmerkelijk dat u geen informatie kon verschaffen over de dagdagelijkse bezigheden van M.(...) S.(...). Evenmin wist u of M.(...) S.(...) effectief in dienst is bij Hezbollah of gewoon een sympathisant is van de partij (zie CGVS dd. 08.02.2019, p. 4 en 5). Dit is opmerkelijk gezien het de kern van uw relaas betreft. U stelde immers meermaals dat u M.(...) S.(...), in casu de broer van uw partner, vreest omwille van zijn banden met de Hezbollah (zie CGVS dd. 24.10.2018, p. 10 – zie CGVS dd. 08.02.2019, p. 3). Ter verklaring van uw onwetendheid stelde u dat zijn lidmaatschap bij Hezbollah niet de essentie is. In dit verband stelde u dat M.(...) S.(...) radicaal is en*

dat homoseksualiteit verboden en strafbaar is volgens het islamitisch geloof (zie CGVS dd. 08.02.2019, p. 4). Dient te worden opgemerkt dat de effectiviteit en mate van betrokkenheid van M.(...) S.(...) bij Hezbollah nochtans van belang is om uw vrees correct te kunnen inschatten, i.c. of u al dan niet problemen zou kennen aan controleposten van Hezbollah of met andere Hezbollah-leden. U gevraagd of u (nadien) nog navraag heeft gedaan bij uw partner in verband met de betrokkenheid en/of activiteiten van zijn broer M.(...) stelde u: "Neen, ik wil hem – M.(...) S.(...) - zelfs vergeten omdat hij veel slechte dagen voor mij veroorzaakt heeft. Ik zie nog steeds nachtmerries over hem" (zie CGVS dd. 08.02.2019, p. 4). Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans verwacht worden dat hij/zij er alles aan zou doen om zoveel mogelijk informatie over zijn/haar situatie te bekomen daar dit van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees correct in te schatten. Zeker gezien zowel uw schoonmoeder S.(...) M.(...) als uw partner A.(...) ook in België verblijven en u aldus makkelijk toegang had tot deze belangrijke informatie (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 2 en 3). Dat u nooit bij hen heeft geïnformeerd naar de activiteiten dan wel naar de functie van M.(...) is uiterst opmerkelijk. Uw gebrek aan initiatief om extra informatie te vergaren relativeert bijkomend in ernstige mate de door u geschetste vrees." De blote bewering in het verzoekschrift dat zelfs de familie van M.S. weinig of niets wist van diens concrete activiteiten bij Hezbollah, kan verzoekers gebrek aan initiatief om extra informatie te vergaren geenszins vergoelijken. Hetzelfde geldt voor de stelling in het verzoekschrift dat M.S. naar Syrië is gegaan om daar steun te bieden aan Hezbollah, overigens tevens niets meer dan een blote bewering. De Raad is van oordeel dat verzoekers nagenoeg volstreekte onwetendheid over de persoon die hij in geval van terugkeer naar Libanon stelt te vrezen en de in zijn hoofde vastgestelde verregaande desinteresse in dit verband onverenigbaar is met de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en reeds in grote mate afbreuk doet aan de oprechtheid en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe: "Vervolgens is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u, ondanks uw aanhoudende problemen met M.(...) S.(...), pas eind juni 2018 – méér dan vijf jaar na het ontstaan van uw problemen en het vertrek van uw partner – Libanon heeft verlaten. Voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven, zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht en niet nog ettelijke jaren in Libanon zou hebben verbleven. In dit verband stelde u dat u niet eerder in staat was om Libanon te verlaten aangezien u geen visum kon bekomen om uw partner te vervoegen in Europa (zie CGVS dd. 08.02.2019, p. 9 en 10). Opnieuw komt u hier niet verder dan het uiten van loutere beweringen, zonder meer. Bovendien kan dit niet worden weerhouden als een afdoende verklaring voor uw laattijdig vertrek indien uw verklaringen betreffende uw problemen de waarheid betreffen. Er kan in dit geval toch redelijkerwijs verondersteld worden dat u op een andere manier zou getracht hebben een oplossing te vinden om uw leven veilig te stellen. Uw stelling dat u niet eerder in staat was Libanon te verlaten, houdt bovendien geen enkele steek gezien u, in de periode waarin u uw problemen zou hebben gekend en voor uw komst naar België, Libanon wel meermaals blijkt te hebben verlaten. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in de periode eind 2013 tot juni 2018 meermaals naar de Verenigde Arabische Emiraten (V.A.E.), Turkije en Syrië reisde om te kunnen ontspannen en te ontstressen (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 5 en 8). U besloot echter telkens vrijwillig terug te keren naar Libanon. Dit is toch wel zeer frappant, gelet op de problemen die u met M.(...) S.(...) en de Hezbollah toen stelde te kennen en uw beweerde vrees voor uw leven, (zie CGVS dd. 08.02.2019, p. 10). Voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Er kan immers logischerwijs verondersteld dat u – vanaf het moment dat u er in geslaagd was om uzelf in veiligheid te stellen buiten Libanon – er alles aan zou hebben gedaan om niet te hoeven terugkeren naar de plaats waar u, naar u beweerde, geïsoleerd werd omwille van uw seksuele geaardheid. Dat u toch besloot vrijwillig terug te keren, en dit herhaaldelijk, is in deze context weinig aannemelijk. Uw gedrag staat haaks op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die werkelijk een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, meent te hebben. Dit alles wijst er eens te meer op dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen als zou u door M.(...) S.(...) of door leden van de Hezbollah worden bedreigd dan wel gezocht. (...)" Verzoeker komt in voorliggend verzoekschrift niet verder dan het louter bevestigen van zijn eerdere verklaringen omtrent zijn talrijke vruchteloze pogingen om het land te verlaten en zijn partner in Europa te vervoegen en de stelling dat het gegeven dat hij nog vijf jaar na het ontstaan van zijn problemen en het vertrek van zijn partner in Libanon is gebleven er niet op wijst dat zijn vrees niet (meer) ernstig is, waarmee hij niet vermogt een ander licht te werpen op voorgaande vaststellingen en overwegingen, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In zoverre verzoeker er nog op wijst dat hij herhaaldelijk heeft uitgeweid over de moeilijke werk- en levensomstandigheden die hij doormaakte in Libanon en aanvoert dat hij constant onder druk en in angst leefde, dat hij fysische, psychosomatische en psychische klachten kreeg, dat hij, gelet op zijn socio-economische status nog kon overleven maar hij zichzelf niet was en hij niet “leefde” maar “langzaam aan het sterven” was, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing omstandig wordt uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen aangaande de wijze waarop hij de laatste jaren in Libanon zou hebben verbleven. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar dienaangaande in de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd: “(...) Zo stelde u dat u naar aanleiding van uw problemen met M.(...) S.(...) niet langer in uw ouderlijke woning kon verblijven (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 4). Uit uw verklaringen blijkt dat u op verschillende plaatsen in Libanon heeft verbleven onder andere in Saida, Tbaye, Ashrafiyeh,... (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 4). Soms verbleef u bij vrienden, andere keren huurde u een appartement voor een korte tijd of verbleef u op hotel (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 4). Dient te worden opgemerkt dat dit loutere beweringen zijn die u geenszins kan staven met enig tastbaar begin van bewijs. Er kan logischerwijs worden verondersteld dat u dit kan staven met de nodige bewijsstukken, onder andere huurcontracten etc., indien u effectief gedurende ettelijke jaren op dergelijke wijze zou hebben geleefd. In dit verband legde u een reservatie in het ‘Embassy’-hotel in Beirut voor, gedateerd op 15 maart 2015 (zie groene map). Het hoeft echter geen betoog dat u hiermee geenszins aantoonde dat u gedurende een periode van vijf jaar, met uitzondering van uw verschillende reisjes naar het buitenland, afwisselend in hotels, gehuurde appartementen en/of bij vrienden verbleef. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u, gedurende de hele periode dat u in Libanon verbleef, tewerkgesteld was bij de ‘Soukhodil Fawaz Group’ (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. 9 en 10). Aanvankelijk werkte u altijd bij de afdeling in al Hamra te Beirut. Na het ontstaan van uw problemen verwisselde u om de paar maanden van vestiging. Zo werkte u afwisselend in de vestigingen van al Hamra, al Ashrafiyeh en Saida (zie CGVS dd. 30.11.2018, p. p. 9 en 10). In dit verband stelde u dat u moest smeken om verplaatst te worden. U stelde dat men op het punt stond om u te ontslaan aangezien de kwaliteit van uw werk leed onder uw problemen (zie CGVS dd. 08.02.2019, p. 8). Dient vooreerst te worden opgemerkt dat het hier om loutere beweringen gaat die u geenszins kan staven met enig tastbaar begin van bewijs. Bovendien was u niet in staat om op een coherente en duidelijke wijze te verklaren hoe u dit dan wel allemaal kon regelen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat men op uw werk niet op de hoogte was van uw problemen met M.(...) S.(...) (zie CGVS dd. 08.02.2019, p. 8). Er kan logischerwijs verondersteld worden dat dit enige logistieke en praktische regelingen met zich meebracht. Dat u bijgevolg niet in staat bent dit omstandig te duiden is uiterst opmerkelijk.” De loutere stelling in het verzoekschrift dat het logisch is dat er inzake de verschillende plaatsen waar verzoeker “rondwaalde” en/of zich “verschool” geen huurcontract enz. bestaat, doet geen afbreuk aan het voorgaande en kan niet verklaren waarom verzoeker voor een periode van vijf jaar slechts één reservatie in het ‘Embassy’-hotel in Beirut dd. 15 maart 2015 kan voorleggen en niet in staat blijkt te zijn om voor het overige ook maar enig begin van bewijs bij te brengen van zijn afwisselend verblijf in hotels en/of gehuurde appartementen gedurende al deze jaren. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog liet optekenen: “Laatste adres in het land van herkomst. Laatste 5 jaar op 30/06/2018: Stad Beiroet – wijk ‘Saleem Salaam’ – Wasif Baroudi straat nr. 2 – nabij de Saleem Salaam moskee. Provincie: Beiroet. Exact adres: Ik verbleef daarvoor op verschillende plaatsen in zowel Noord en Zuid-Libanon. Verblijf sinds: 4,5 jaar in totaal.” (administratief dossier, stuk 30, verklaring DVZ, vraag 10), terwijl hij op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij na het ontstaan van zijn probleem met A.S. niet meer op zijn adres van Saleem Salaam heeft verbleven en dat zijn laatste adres voor zijn vertrek bij een vriend in Hamra, Beiroet was (administratief dossier, stuk 13, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 30 november 2018, p. 4 en p. 8).

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker de door hem beweerde problemen met M.S., de broer van zijn partner A.S., ten gevolge van zijn seksuele geaardheid niet aannemelijk maakt.

2.6.3. Daarnaast haalt verzoeker nog aan dat hij ook problemen kent met zijn eigen familie in Libanon omwille van zijn seksuele geaardheid. De Raad merkt dienaangaande vooreerst op dat verzoeker ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van het feit dat hij in geval van terugkeer naar Libanon ook zijn familie zou hoeven te vrezen, hetgeen de ernst van deze vrees reeds ondermijnt. Verzoeker haalde enkel zijn beweerde problemen aan met M.S., de broer van zijn partner A.S., en gevraagd of hij, naast deze door hem aangehaalde problemen nog problemen heeft gekend met zijn autoriteiten, medeburgers of problemen van algemene aard, antwoordde verzoeker telkenmale ontkennend (administratief dossier, stuk 30, vragenlijst CGVS, vragen 3.5. en 3.7.). Verzoeker verklaarde bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud op de zetel van het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken, weliswaar in het kort, alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft vermeld (administratief dossier, stuk 18, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 24 oktober 2018, p. 3-4).

Over zijn schoonbroer verklaarde verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud: *“Mijn schoonbroer, de man van mijn zus, hij was al niet aan het plagen, maar dingen benoemen die met de aard van seksualiteit te maken hebben. Ik wil je niet plagen, maar je zal wel voelen dat het over jouw gaat. Insinuaties. Dat deed hij al. Maar recent voor vertrek uit Libanon werd het erger en erger. Ik kreeg het gevoel dat hij iets weet of dat hij iets vastheeft tegen me. En jammer genoeg heb ik het nieuws gekregen dat ze in een echtscheiding zitten en dat hij altijd omwille van mij altijd mijn zus verwijt. Uw broer is gay en je bent de zus van een gay.”* Verder tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of er andere incidenten zijn die hij niet vermeld heeft maar wel belangrijk zijn voor zijn verhaal, antwoordde verzoeker: *“Belangrijke incidenten: mijn familie schaamt zich voor me. Zus scheidde door me. Ik heb geen contact met haar. Enkel met moeder. Weinig maar, het blijft mijn moeder.”* (administratief dossier, stuk 18, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 24 oktober 2018, p. 11-12). Uit deze verklaringen kan bezwaarlijk een gegronde vrees voor vervolging door verzoekers familie worden afgeleid. Zo verzoeker werkelijk vreest door zijn familie te worden gedood, mag worden verwacht dat hij deze vrees reeds in deze fase van de procedure kenbaar zou hebben gemaakt, *quod non*. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud liet verzoeker optekenen: *“Mijn schoonbroer (...) plotseling begon hij mij te beledigen met seksuele woorden.”* (administratief dossier, stuk 13, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 30 november 2018, p. 10), hetgeen echter nog steeds niet als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kan worden beschouwd. Verzoeker verklaarde voorts dat zijn zus nu boos is op hem omdat er omwille van hem problemen zijn ontstaan tussen haar en haar echtgenoot. Ook zijn moeder zou blijkens verzoekers verklaringen thans van zijn zus geen contact meer mogen onderhouden met hem omdat zijn zus hem de schuld geeft van haar echtscheiding. Verzoeker verklaarde verder over zijn moeder dat zij op de hoogte was van zijn seksuele geaardheid maar zij een rationeel mens is en zij hem niet gekwetst maar wel beschermd heeft. Over de rest van zijn familie verklaarde verzoeker: *“(...) niemand van hen aanvaard mij. Behalve mijn moeder en nu wil zij niet meer; Zij zij op de hoogte van uw seksuele geaardheid? Ja, ondertussen weten ze het van mijn schoonbroer door ruzie met zus. Alles komt snel naar boven binnen familie. Mijn broers wonen in het buitenland maar ze zijn nog niet zo openminded. (...) Nu mijn familie heeft mij verstoten. Ik probeer vaak niet aan hen te denken. Ik heb recht om te leven op mijn manier.”* (administratief dossier, stuk 13, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 30 november 2018, p. 10-13). Nog steeds maakte verzoeker geen melding van het feit dat hij vreest door zijn familie te worden gedood. Dat verzoekers broers en zussen problemen hebben met zijn seksuele geaardheid en dit spanningen binnen de familie met zich meebrengt, hetgeen dan weer een invloed heeft op verzoekers mentale gezondheidstoestand, hoeft op zich niet te worden betwist doch kan bezwaarlijk worden beschouwd als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Pas tijdens het derde persoonlijk onderhoud maakte verzoeker gewag van bedreigingen uitgaande van zijn schoonbroer: *“(...) mijn zus heeft naar mijn moeder gebeld. Ze was kwaad wat heeft jouw zoon uitgestoken. Hij heeft ons zwart gemaakt. Hij heeft onze eer geschonden. En problemen gecreëerd tussen mij en mijn man. En ze zei tegen mama: H.(...) zal het hoofd van Y.(...) krijgen (tolk: vermoorden via iemand anders). Hij heeft mijn zus op straat gezet en ze is bij mijn mama gekomen omdat zij een conflict hadden samen omwille van mij.”* en pas aan het einde van het derde persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker in verband met zijn broer A.: *“Mijn zus heeft het ook doorverteld aan mijn broer A.(...). Mijn oudste broer. Hij is ook extreem. Alles is haram. Hij is gelovig. Als hij mijn nu tegenkomt zal hij mij direct vermoorden. In hun ogen is het een schending van de eer.”* (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 8 februari 2019, p. 4 en p. 10). De Raad dient aldus vast te stellen dat verzoeker de problemen met zijn familie doorheen zijn opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aandikt. Het hoeft geen betoog dat deze vaststelling de ernst van de door verzoeker geschetste vrees ten aanzien van zijn familie volledig ondermijnt. Ten overvloed merkt de Raad hierbij nog op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn broer A. momenteel in Zwitserland woont en tevens de Zwitserse nationaliteit heeft bekomen, alsook dat zijn andere broer M. en zijn zus R. in Londen wonen en de Britse nationaliteit hebben verworven (administratief dossier, stuk 13, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 30 november 2018, p. 12 en stuk 30, verklaring DVZ, vraag 17).

2.6.4. Tot slot stelt de Raad vast dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Libanon een koploper is in het Midden-Oosten met betrekking tot de situatie van LGTB-personen. Hoewel er in vele lagen van de bevolking nog een taboe rust op homoseksualiteit is er in Libanon beduidend minder discriminatie ten aanzien van homoseksuelen dan in de rest van de Arabische wereld. In het laatste decennium is, met de komst van openlijk homoseksuele clubs en bars

en de oprichting van de eerste vereniging voor de bescherming en promotie van LGBT-rechten in het Midden-Oosten, 'Helem' in Beiroet, een belangrijke LGBT-gemeenschap opgedoken in Libanon. Sindsdien zijn er meerdere organisaties opgericht die diensten leveren aan/en pleiten voor LGBTQ-mensen. De organisaties hebben verschillende opdrachten en aandachtsgebieden, waaronder juridische vertegenwoordiging, seksuele en reproductieve gezondheid en diensten voor gemarginaliseerde groepen inclusief LGBTQ-vluchtelingen. Voorbeelden van organisaties zijn onder meer: Lebanese Medical Association for Sexual Health (LebMASH), Legal Agenda, Marsa Sexual Health Centre, and MOSAIC. Ook op juridisch vlak heeft Libanon de laatste jaren enorme stappen vooruit gezet. Sinds 2013 wordt homoseksualiteit niet meer gezien als een ziekte. Daarnaast zijn er sinds 2009 vier progressieve vonnissen van de Libanese lagere rechtbanken die verdachten hebben vrijgesproken krachtens artikel 534. In 2018 heeft de hoogste rechter van het land in een arrest geoordeeld dat seks tussen mensen van hetzelfde geslacht geen misdrijf is en dat het een grondrecht is van ieder mens om een vrijwillige, seksuele relatie aan te gaan. Ook binnen de politiek zijn er positieve signalen op te vangen. Tijdens de recente parlementsverkiezingen in Libanon hebben verschillende prominente kandidaten voor het eerst publiekelijk gepleit voor de intrekking van artikel 534. Uit de informatie blijkt bijgevolg niet dat homoseksuelen in Libanon in een dermate kwetsbare positie verkeren dat degenen die tot deze groep behoren enkel vanwege hun seksuele geaardheid doelwit zijn van ernstige mensenrechtenschendingen en dat zij daartegen geen bescherming kunnen krijgen.

Verzoeker brengt geen andersluidende objectieve informatie bij die de informatie vervat in het administratief dossier ontkracht. Hij legt weliswaar bij aanvullende nota een verklaring neer van Rainbow House Brussels waarin wordt gesteld dat de situatie voor homoseksuelen in Libanon gekenmerkt wordt door een zeer hoge graad van homofobie en familiale vervolging, hetgeen zou worden aangetoond door niet nader in het attest gespecificeerde 'talrijke artikelen' die hiervan getuigen. Deze verklaring kan echter, het geheel van wat voorafgaat indachtig, niet volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève in geval van terugkeer naar Libanon.

2.6.5. Ook de overige door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten worden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing correct beoordeeld als volgt: *"Wat betreft de medische- en psychologische problemen waar u mee kampt en die zouden gelinkt zijn aan uw vermeende problemen in Libanon, en ter staving waarvan u een aantal medische documenten voorlegt, dient nogmaals te worden herhaald dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Medische documenten kunnen bovendien enkel bevindingen weergeven van een arts betreffende de (fysieke en / of psychologische) letsels die iemand heeft doch een arts kan nooit uitsluitel geven over de precieze omstandigheden die aan deze letsels ten grondslag liggen. De door u voorgelegde medische documenten vermogen dan ook geenszins een ander licht te werpen op voorgaande. Uit uw verklaringen, alsook uit de door u neergelegde documenten, blijkt dat u in december 2018 een intake gesprek had bij Centre d'Accompagnement Rapproché pour Demandeurs d'Asile (CARDA) en op basis daarvan werd u doorverwezen naar uw huidige psycholoog (zie CGVS dd. 08.02.2019, p. 11). U legde voorts nog een attest neer van uw psycholoog, d.d. 3/2/2019, waaruit blijkt dat u psychologische bijstand krijgt gezien uw psy-problemen. U vertoont symptomen van PTSS en kampt met stress. Hierdoor lijdt u ondermeer aan slaapstoornissen en nachtmerries, verstoring van het korte termijn-geheugen, vermijdingsgedrag, Dit alles wordt op zich niet betwist. Allereerst dient hier echter te worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming een zekere mate van stress met zich meebrengt. Het voorgelegde attest van uw psycholoog kan echter geenszins worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de problemen die u in Libanon beweert te hebben gekend. Een arts, zo ook uw behandelende psycholoog, is immers afhankelijk van de verklaringen van de behandelde patiënt wat betreft de feiten die aan de basis liggen van de problemen. In dit verband stelde u overigens ook zelf dat uw behandeling momenteel enkel bestaat uit gesprekstherapie. De inhoud van het psychologische attest dat u voorlegde betreft dan ook een loutere reproductie van uw relaas doch spreekt zich niet uit over de waarachtigheid van de aangehaalde feiten. Het loutere feit dat u psychologische problemen ervaart, wat op zich niet wordt betwist, volstaat niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van internationale bescherming. Dient hier bovendien nog te worden aan toegevoegd dat uit het voorgelegde psychologische attest niet blijkt dat u niet staat zou geweest zijn om bij uw verschillende persoonlijke onderhouden, die plaatsvonden in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, coherente en volwaardige verklaringen af te leggen. Uit uw administratief dossier blijkt daarentegen dat u wel degelijk in staat was om precieze, omstandige en*

detaillierde verklaringen af te leggen. Het attest van CHC, d.d. 9 januari 2019, betreft dan weer enkel problemen die u zou hebben bij het urineren maar spreekt zich evenmin uit over de omstandigheden die hieraan ten grondslag liggen. Het Syrisch medisch attest, d.d. 11/2/2017, voor zover het al zou duidelijk zijn dat dit op u betrekking heeft, betreft louter het resultaat van een microscopisch onderzoek naar aanleiding van een biopsie, niets meer en niets minder.” en “De documenten die u voorlegde, kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw identiteitskaart, uw rijbewijs, de vier pagina’s uit uw paspoort en de twee pagina’s uit uw vervallen paspoort bevestigen louter uw persoonsgegevens alsook uw herkomst. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. Uw partner A.(...) kan voorts niet als een objectieve informatiebron worden beschouwd. Gezien het gesolliciteerde karakter kunnen zijn schriftelijke verklaringen dan ook niet als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs worden beschouwd.” De medische voorschriften en attesten uit Libanon, de mutualiteitsverzekering en de verschillende attesten van het Nationaal fonds voor sociale zekerheid, het attest van een opleiding ‘interparfums’, het arbeidscontract vanaf 17 augustus 2014, de reservatie bij een hotel in Beirut, de boekingen van vliegtuigtickets voor het traject Beiroet – Abu Dhabi, alsook voor het traject Beiroet – Istanbul, het attest van de wijkverantwoordelijke, het werkgeversattest dd. 5 december 2016 te gebruiken in het kader van een visumaanvraag, het automatisch antwoord van de Belgische ambassade te Beiroet, het ontvangstbewijs van de Belgische ambassade te Beiroet dd. 20 maart 2017, de boeking Beirut – Milaan, de boardingpass, het factuur van een hotel in Milaan tonen verzoekers recent verblijf en tewerkstelling in Libanon, zijn reizen naar de Verenigde Arabische Emiraten en Turkije, zijn eerdere visumaanvragen en zijn reisweg aan, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken, en zijn verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Het medisch attest van 8 februari 2017 uit Syrië betreft louter de resultaten van een bloedonderzoek, niets meer en niets minder. De als bijlage aan de aanvullende nota gevoegde verklaring van verzoekers partner A.S. kan bezwaarlijk als een objectieve bron van informatie worden beschouwd en kan dan ook niet weerhouden worden als bewijs van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. In het geactualiseerd psychologisch attest dd. 31 september 2019 worden de eerder vermelde symptomen en psychische kwetsbaarheid van verzoeker bevestigd, hetgeen echter geen afbreuk doet aan de in de bestreden beslissing door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane beoordeling van verzoekers psychische problemen. De Raad benadrukt in dit verband nogmaals dat de in de psychologische attesten gedane vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van verzoeker op zich geen bewijs vormen van de door hem aangehaalde feiten aangezien de oorzaak van zijn psychische problemen door de arts niet met zekerheid kan worden bepaald en ook hij zich op dit vlak louter kan baseren op verzoekers verklaringen, die om hoger vermelde redenen ongeloofwaardig moeten worden geacht. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog meermaals wijst op zijn kwetsbaar (psychologisch) profiel, kan de Raad slechts vaststellen dat zowel uit zijn verklaringen als uit de door hem neergelegde psychologische attesten blijkt dat hij maandelijkse psychologische bijstand krijgt en dat zijn behandeling enkel bestaat uit gesprekstherapie (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 8 februari 2019, p. 10-12). Mede gelet op hetgeen onder punt 2.6.4. werd uiteengezet, toont verzoeker niet aan dat hij dergelijke psychologische bijstand in Libanon niet zou kunnen genieten zo hij hieraan nood zou hebben. De Raad leidt uit verzoekers verklaringen omtrent zijn psychische problemen overigens af dat deze thans grotendeels veroorzaakt worden door het feit dat hij zijn moeder erg mist: *“Heeft u nog andere problemen gekend? Psychische problemen. Ik kan niet goed slapen. Ik zie nachtmerries dat ze mij aan het vermoorden zijn. Ik mis mijn mama. A.(...) is mijn lief. We houden van elkaar. Zijn mama is ook mijn mama maar ik mis mijn mama. Ik mis mijn leven. Mijn huis. (...) Ik ben uitgeput! Ik ben blij dat ik uiteindelijk kon vluchten natuurlijk door de kracht van god maar ik ben nog altijd uitgeput vooral psychisch. Maar in vergelijking met vroeger veel beter. Wel nog steeds psychische lasten. Vooral dat mijn mama mij niet meer wil horen.”* (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 8 februari 2019, p. 10-12).

2.6.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een

reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Libanon zou hebben gekend of zal kennen.

2.7.2. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus “*Libanon – De Veiligheidssituatie*” van mei 2019) blijkt voorts dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiietische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en Jabhat Fatah al-Islam / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geviséerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geviséerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Wat de situatie in het kamp Ayn al-Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende

fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al-Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben gehad in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze analyse niet en brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op het voorgaande. Integendeel, hij stelt in het verzoekschrift expliciet dat hij geen subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verzoekt.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS